

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ τὴν εἰκόνα τοῦ γραμματέως τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας κ. Δημ. Καλλιμάχου. Ὁ κ. Καλλιμάχος φέρει ἀπὸ ἐτῶν τὸ κληρικὸν ἔνδυμα. Εἶνε ἀριστοῦχος προλύτης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου, διετέλεσε δὲ γραμματεὺς τοῦ συλλόγου «Ἑλληνισμοῦ». Ἀπὸ εὐρείας παιδείσεως, ἀρχῶν φιλελευθέρων καὶ εὐφραδέστατος. Παρὰ τοὺς κειμένους νόμους τῆς Ἐκκλησίας, ἐνυμφεῦθη, πείσας αὐτὸν τὴν Α. Π. τὸν Πατριάρχην ὅτις προσωπικῶς ἠλόγησε τοὺς γάμους! Ἡ προῆς τοῦ κ. Καλλιμάχου ἡγεῖρε, ὥς ἦν ἐπόμενον, πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος φύσει θαρράλεος, ἔμεινεν ἀπτόητος. Ὁπαδὸς τοῦ Νορδάου, εἶνε πολέμιος κάθε ψεύδους κατὰ συνθήκην, καὶ εἶνε ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ὥρατον καὶ εὐγενὲς ἀνευ περιορισμοῦ. Εἶνε συγγραφεὺς πολλῶν θεολογικῶν καὶ πατριωτικῶν μελετῶν. Ἡ ἐναντι εἰκὼν παριστᾷ τὴν σύζυγον τοῦ κ. Καλλιμάχου.

★ ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ★

ΤΟ ΧΛΩΜΟ ΚΡΙΝΑΚΙ

ΝΑ χλωμό κρινάκι εἶχε ἀνθίσει κοντὰ σ' ἓνα μικρὸ ρυάκι, ποῦ ἔτρεξε μέρα καὶ νύχτα μ' ἓνα μουρμουρητὸ γλυκὸ-γλυκό...

Τὸ πράσινο γρασιδί ποῦ ἀγκάλιαζε τὴν μικροῦλα καὶ τρυφερὴ ρίζα τοῦ κρινου, φαίνοντανε σὰν ἓνα ὠραῖο στεφάνι ποῦ τοῦ ἔδινε

περισσότερη ὁμορφιά... Μὲ τὴν δροσιά του τὸ ρυάκι ἐπότιζε βαθειὰ τὰ ἄσπρα φύλλα τοῦ ὁμορφου κρινου καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἔχυνε μέσα στὴς ρίζες του ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ αἰσθανότανε γι' αὐτό. Καὶ τώρα τὸ ρυάκι καὶ ὁ κρινὸς ἀγαπημένα παίζουν μέρα καὶ νύχτα, τὸ νερὸ γλυκοφιλώντας τὸν ἀνθὸ, καὶ ὁ ἀνθὸς στὸ δροσερὸ καθρέφτη τοῦ ρυακιοῦ ἀπλώνοντας ἡδονικὰ τὰ πέταλά του.

Κι' ἔτσι, ὅπως συμβαίνει σ' ὅσους ἀγαπῶνται στὸν κόσμον αὐτόν, ὁ καιρὸς περνοῦσε γεμάτος εὐτυχία. Καὶ ὁ ἀγῶς καμάρωνε σὰν τρυφερὴ μαροῦλα τὸ ὁμορφι ζευγάρι, τὸ δροσερὸ ρυάκι καὶ τὸν μυρωμένο ἀνθὸ, ποῦ θαρροῦσε πῶς γεννήθηκαν γιὰ νὰ συμβολίζουν στὴ γῆ κάθε χαρὰ οὐράνια...

Μὰ ὅμως—ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε χαρὰ τοῦ κόσμου—ἡ εὐμορφὴ ἐποχὴ, μὲ τὸν χρυσὸ τὸν ἥλιο, μὲ τῆς χλιαρῆς δροσιᾶς καὶ μὲ τὰ γλυκὰ τῶν πουλιῶν τραγούδια ἐπέλασε καὶ στὸν οὐρανὸ ξαπλώθηκε μὴ πικρὴ πικρὴ συννεφιά ἐνῶ στὴ γῆ κάθε ὁμορφιά τοῦ καλοκαιριοῦ ἐπέθαινε στὸ παγωμένο φύσημα τοῦ ἀνέμου...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ φύσις εἶναι ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲν μένει ποτέ στὸ ἴδιο συναίσθημα, ἄρχισε τώρα νὰ ρίχνῃ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τῆς μ' ἓνα λυπητερό, χτύπημα στὴ γῆ, ποῦ νόμιζες πῶς ποτὲ πειὰ δὲν περιμένε νὰ ἰδῇ καλοκαίρι...

Κι' ἐνῶ πρὶν ἔβλεπες τὴ χλόη 'ψιλὴ-ψιλὴ καὶ ὑπερήφανη νὰ ἀγκαλιάζῃ τὸ δροσερὸ ρυάκι καὶ νὰ κυματίζῃ μέσα στὴ θάλασσα τῆς δροσιᾶς ἡδονικὰ κι' ὀλόγυρα σ' ἀνώμαλα χεῖλη τοῦ ρυακιοῦ, τώρα τὴν βλέπεις τὴν ἴδια αὐτὴ χλόη κίτρινη, μαρῶμένη, νὰ γέρονθι θλιμμένα τὰ λεπτὰ στελέχη τῆς στὴ γῆ... Μοιάζει τώρα ἡ εἰκόνα αὐτὴ μὲ μιὰ καρδιά ποῦ ἡ κακὴ τῆς μοῖρα μὲ τὸ φοβερὸ ψαλίδι τῆς Ἀπελπισίας τῆς ἐψαλίδισε ἅπονα ὅλα τῆς τὰ λούλουδα.

Καὶ ὅμως τὸ κρινάκι σὰν νὰ μὴ εἶχε ἔρθει γι' αὐτὸ ἀκόμα ἡ ἐποχὴ τοῦ χειμῶνα, ἦτανε πάντα δροσερὸ καὶ ὁμορφο, σὰν τὸ μικρὸ παιδί ποῦ δὲν αἰσθάνεται ποτέ μέσα του τὸ χειμῶνα τῆς ζωῆς...

Μὰ ὅμως—ὅπως γίνεται πάντα σ' ὅλα τὰ πλάσματα ποῦ ζοῦνε εὐτυχισμένα—εὐρέθηκε καὶ γιὰ τὸ μικρὸ καὶ ἄκακο λουλοῦδι μάτι ζηλότυπο...

Ποῦ βρέθηκε τῆχα τὸ κακὸ αὐτὸ μάτι;

Μήπως μέσα στὸν ἀέρα τὸ δυνατό ποῦ βοῦζε ὀλόγυρα στὰ πέταλά του; Μήπως μέσα στὸ σκοτεινὸ μανθῶμα ποῦ σέρονει ἡ νύχτα ἡ ἀφάτιστη, διὰν κρυφτῇ καὶ ἡ τελευταία παρηγορὴ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου μέσα στὸ στρώμα τῆς συννεφιάς;...

Δὲν 'ξεύρω...

Μία ψυχὴ ἀνθρώπινη ποῦ πλέει μέσα στὸ μυστήριο δὲν μπορεῖ νὰ λύσῃ τόσο μεγάλὰ προβλήματα...

Ἐνα μόνον 'ξεύρω: ὅτι σὲ λίγες μέρες τὸ κρινάκι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καὶ πῶς τὸ ρυάκι δὲν τραγουδοῦσε τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ σὰν νὰ εἶχε πένθος βαρὺ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου λουλουδιοῦ του, εἶχε γυρίσει τὸ σκοπὸ του σὲ μοιρολόγι πένθιμο, ποῦ ἔκανε νὰ βουίξῃ ὅλος ἐκεῖνος ὁ τόπος...

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

